

— Дивись ти, як хвинтить зачав!

Неначе й справді пишна птиця! —

Так Камінь, лежачи в пшениці,

На дощик верещав.-

А глянь, іще й радіють люде;

Запевно, всі вони дурні,-

Аж чудно далєбі мені!

Ну що їм від того прибуде,

Як дощ поналива води?

Хоч опісля вже й не ходи:

І росяно, і кально; скрізь калюжі,-

Погано, та ще й дуже.

Та що вже будемо робить,

Самому всіх не перевчить.

Я тутечки лежу відколи?

Звичайно, мов мене й нема;

Де не покинуть — все дарма,

А й слова доброго не чув собі ніколи,-

Бодай їм дихать так!

— Мовчи лиш, дурню, не базікай,-

Тут став казати йому Черв'як.-

Сей дощик — радість всім велика.

Земля посхла була — от він її змочив;

Травицю трохи підживив;

Пашня зовсім була пов'яла,

Мов тая в'яла риба стала,-

Він їй головоньку підняв,

А добрим людям щастя дав...

А з тебе що? Лежиш, ледащо!

Такії лежні людям нащо?.

Лежи ж, коли лежати звик,

Та не базікай, дурню, дуже.

Буває, інший чоловік

Все приндиться, що довго служе;

А що в йому?

Те, що й у Камені тому.

1853.